

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **H. T. X.** zast. Mgr. Dmitrijem Pavlenkem, advokátem se sídlem Husova 820, Jičín, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 4. 2008, č. j. 18292/VZ/2007-4, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu Hradci Králové ze dne 28. 11. 2008, č. j. 30 Ca 82/2008 - 44,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradu nákladů kasačního řízení částku 2400 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce.

Odůvodnění:

Žalovaný (dále také „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadl shora uvedený rozsudek, kterým bylo zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 10. 4. 2008, č. j. 18292/VZ/2007-4, a současně i rozhodnutí Městského úřadu Jičín ze dne 19. 2. 2008, sp. zn. SP.DEL.-1/2007, MUJC/2008/3456/OSA/Za, a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

Městský úřad Jičín, odbor správních agend, rozhodnutím ze dne 19. 2. 2008 uložil žalobci (po zrušení svého prvního rozhodnutí v odvolacím řízení) pokutu ve výši 9000 Kč za správní delikt podle § 58 odst. 4 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o obcích), který měl jako podnikající osoba spáchat porušením povinnosti stanovené v čl. II. odst. 3 Obecně závazné vyhlášky města

Jičina č. 4/2007, o veřejném pořádku, tím, že v době od 9. 8. 2007 do 14. 12. 2007 vystavoval zboží v Jicině na Valdštejnově náměstí, na zastavěné ploše č. parc. 6, pod podloubím domu čp. 4, tedy na veřejném prostranství v území vymezeném jako památková rezervace. V odvolacím řízení žalovaný rozhodnutím ze dne 10. 4. 2008 změnil výši pokuty na 5000 Kč.

Žalobě, stojící zejména na tvrzení rozporu vyhlášky se zákonem, na vyloučení podloubí z veřejného prostranství a na diskriminačním přístupu městského úřadu vůči některým podnikatelům, krajský soud napadeným rozsudkem vyhověl. Uvedl v něm, že sice není oprávněn posuzovat soulad obecně závazných vyhlášek se zákony a jinými právními předpisy, je ovšem oprávněn je zkoumat při jejich aplikaci na konkrétní případ ve správním řízení. Vyšel z toho, že podle § 10 zákona o obcích může obec ukládat povinnosti v samostatné působnosti, a to jak k zabezpečení místních záležitostí veřejného pořádku, tak i k udržování čistoty ulic a jiných veřejných prostranství. Vyhláška města Jicin č. 4/2007 v čl. II. odst. 3 zakazuje skladování materiálu a vystavování zboží na veřejných prostranstvích v území vymezeném jako památková rezervace v zájmu zajištění čistoty ulic a veřejných prostranství, tedy spojuje v jedné větě a dává do vzájemné podmíněnosti obě možnosti. Ke spáchání správního deliktu by tak mohlo dojít jen při naplnění skutkové podstaty jako celku. Za rozumný a ústavně konformní výklad rozhodného znění vyhlášky označil pouze takový, který je běžnému subjektu, jehož postavení upravuje, dostatečně srozumitelný tak, aby mu bylo zjevné, jaké jednání je důvodem pro postih. Pokud by smyslem předmětného ustanovení vyhlášky byl jenom zákaz vystavování zboží na veřejných prostranstvích v území vymezeném jako památková rezervace, pak by stačilo, aby zakazovalo pouze tuto činnost. Protože je však předmětné ustanovení vázáno i na čistotu ulic a jiných veřejných prostranství, musí být vedle zakázané činnosti (skladování materiálu a vystavování zboží) také prokázáno, že tím došlo k jejich znečištění. To však ani z jednoho ze správních rozhodnutí není zřejmé a ani se to krajskému soudu nejeví být možným. Podle krajského soudu právní závěry správních orgánů nemají oporu ve skutkových zjištěních; proto rozhodnutí obou stupňů jako nezákonná zrušil.

Stěžovatel v kasační stížnosti výslovně namítá kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a), d) s. ř. s., tedy nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a nepřezkoumatelnost rozsudku spočívající v nesrozumitelnosti nebo v nedostatku důvodů rozhodnutí.

Poukazuje na svůj postup v dané věci, kdy první rozhodnutí prvostupňového orgánu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, v němž také byly odstraněny všechny jím vytýkané vady. Žaloba brojila především proti obecně závazné vyhlášce. Stěžovatel však ve správním řízení nebyl oprávněn řešit zákonnost či ústavnost obecně závazné vyhlášky; byl povinen ji aplikovat stejně jako každý jiný právní předpis. Navíc názor krajského soudu nepovažuje za správný. Samotné ustanovení § 10 písm. a) a c) zákona o obcích předpokládá možnost zákazu určitých činností nebo může stanovit povinnosti k zajištění udržování čistoty ulic a jiných veřejných prostranství. Za tímto účelem může i zakázat vystavování zboží. Pokud tedy obec zakázala chovat se určitým způsobem, mohla tak učinit jen za účelem shora uvedeným. Tento účel je dán automaticky již tím, že obec vyhlášku vydala a nedošlo k jejímu napadení či zrušení. Podle názoru stěžovatele, pokud obec vydala

vyhlášku jak na základě § 10 písm. a), tak i písm. c) i d) zákona o obcích, pak porušení zákazu stanoveného vyhláškou logicky znamená i porušení zájmů chráněných ust. § 10 zákona o obcích, tedy i čistoty ulic a jiných veřejných prostranství, neboť za jiným účelem by obec vyhlášku vydat nemohla.

Stěžovatel se nemůže ztotožnit se závěrem krajského soudu, že zákaz vystavování zboží by měl být vyjádřen ve vztahu k § 10 písm. a) zákona o obcích přímo a bez dovětku vztahujícího se k čistotě ulic a jiných veřejných prostranství. Úvodní ustanovení předmětné vyhlášky výslovně uvádí, že je vydána na základě § 10 písm. a), c) a d) zákona a věta uvedená v čl. II. odst. 3 je pouze opakováním obecného účelu, jak jej stanoví zákon. Dané ustanovení je tak pouze proklamací účelu, za který obce mohou vyhláškami uložit nějaké povinnosti. Nejedná se proto o podmínku, spojenou se zákazem vystavování zboží, ale o informativní ustanovení o účelu povinnosti. Proto se nemůže jednat o znak skutkové podstaty, která je naplněna právě vystavováním zboží. Poukazuje na nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 45/2006, akceptující nižší legislativní kvalitu právních předpisů vydávaných obcemi. Z veškerých podkladů a ustanovení je naprosto zřejmý úmysl, účel a zájmy, které se obec snažila v rámci zákonných mezí docílit a jaké činnosti na svém území zakázala. O tom svědčí i skutečnost, že vyhláška obsahuje pravidla pro udělování výjimek, což by při výkladu krajského soudu postrádalo smysl. Náзор krajského soudu, který si ani neumí představit, že by vystavováním textilu mohla být narušena čistota veřejného prostranství, by pak vyhlášku v této části učinil zcela neaplikovatelnou, což jistě úmyslem obce nebylo. Ochrana zájmu na čistotě veřejného prostranství také logicky směřovala jen k následku daného jednání a výši pokuty. Prvostupňový správní orgán ve svém rozhodnutí provedl poměrně široký rozbor, co je veřejným pořádkem a čistotou veřejných prostranství. Tyto pojmy v sobě zahrnují proměnlivé veličiny a jejich obsah se řídí sociálními a dalšími poměry a názory. Co je veřejným pořádkem na území dané obce tak spadá do úvahy této obce a lze akceptovat, že i vystavování určitého druhu zboží narušuje čistotu a veřejný pořádek, navíc pokud se jedná o území památkové rezervace. Obce jsou oprávněny prostřednictvím obecně závazné vyhlášky realizovat a prosazovat svou představu o podobě a kvalitě životního prostoru, který je obklopuje, pokud přitom respektují základní ústavní pravidla. Krajský soud sice v důvodech napadeného rozsudku popřel význam pouze jazykového výkladu, současně však výhradně jej užil při své úvaze, neboť přísně formalisticky lpěl na první části věty předmětného ustanovení. Dokonce uvedl, že pokud by zde první část věty nebyla, nic by zákazu nebránilo a nebylo by třeba zkoumat dopady vystavování zboží na veřejný pořádek a čistotu v obci.

Stěžovatel považuje právní úvahu krajského soudu za projev přílišného formalismu odporující rozhodovací činnosti Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu. Takový přístup omezuje právo obce na samosprávu opomenutím záměru obce při vydání této vyhlášky. Aplikace vyhlášky vůči žalobci také není omezením jeho práv.

S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a vrátil věc tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalobce ve svém vyjádření k podané kasační stížnosti vyslovil přesvědčení, že obec musí při vydávání obecně závazné vyhlášky vážit, zda „pouhé vystavování zboží“ může narušit veřejný pořádek a čistotu ulic a v jaké intenzitě. Pokud tomu tak není, nelze

takovou činnost vůbec regulovat. Žalobce nechápe, jak by vystavený textil, obuv, zelenina a obdobné zboží, mohly vůbec narušit zájem na čistotě ulic a jiných veřejných prostranství, zejména za situace, že město Jičín na straně druhé přímo tuto činnost podporuje pořádáním pravidelných trhů každý pátek a sobotu přímo na Valdštejnově náměstí. Navíc poukazuje na skutečnost, že na témže náměstí je několik domů ve vlastnictví města, jejichž nájemcům výjimka z vyhlášky byla povolena. Vyhláška sice udělování výjimek upravuje, ovšem nestanoví pro ně žádná kritéria. Zájem na ochraně vzhledu historické části je udělováním výjimek prakticky popřen. Aplikace čl. II. odst. 3 předmětné obecně závazné vyhlášky je podle názoru žalobce nezákonná; proto navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud po ověření dodržení procesních náležitostí kasační stížnosti posoudil její důvodnost v mezích jejího rozsahu a v ní uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

V logice přezkumu soudních rozhodnutí se Nejvyšší správní soud zabýval nejprve námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Ostatně k této vadě musí soud přihlížet i z úřední povinnosti podle § 109 odst. 3 s. ř. s. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publikovaný pod č. 133/2004 Sb. NSS) lze za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, případně, jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostacích odůvodnění soudního rozhodnutí. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny. Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost lze považovat i rozhodnutí, která vůbec neobsahují právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné. Rozsudek krajského soudu z těchto hledisek za nesrozumitelný považovat nelze; má veškeré náležitosti a obsahuje důvody, které jsou logickým podkladem pro výrok. Stěžovatel také blíže nekonkretizuje, v čem spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku; jeho argumenty jsou spíše jen vyjádřením nesouhlasu s důvody, které soud vedly ke zrušení správních rozhodnutí; to je však součástí hodnocení správnosti právního posouzení. Námitku podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. proto Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou.

K posouzení důvodnosti námitky podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. je třeba vycházet ze zákonného vymezení právo tvorné pravomoci obce a následně pak z konkrétního znění Obecně závazné vyhlášky města Jičína č. 4/2007 o veřejném pořádku.

Právo obcí na samosprávu plyne již z Evropské charty místní samosprávy (publ. pod č. 181/1999 Sb.) a je zakotveno i v čl. 99 a násl. Ústavy České republiky. Čl. 104 odst. 3 Ústavy pak výslovně umožňuje zastupitelstvům v mezích jejich působnosti vydávat obecně závazné vyhlášky. Součástí samosprávy tedy je i tvorba vlastních právních předpisů, vlastních závazných pravidel, byť jde o předpisy podzákonné; podmínkou je

respektování věcné působnosti samosprávného celku. Pokud však jde o ukládání povinností, byla právní teorie o nevázanosti samosprávy na zákonné zmocnění v minulosti výrazně ovlivněna nálezy Ústavního soudu (např. nález ze dne 19. 1. 1994, sp. zn. Pl. ÚS 5/93, či ze dne 5. 4. 1994, sp. zn. Pl. ÚS 26/1993, oba dostupné na www.nalus.usoud.cz) tak, že k vydání obecně závazné vyhlášky, jejímž obsahem jsou právní povinnosti osob, je obec oprávněna jen v případě výslovného zákonného zmocnění. Tento restriktivní výklad však Ústavní soud posléze sám opustil a např. v nálezech ze dne 17. 8. 1999, sp. zn. Pl. ÚS 5/99, ze dne 6. 3. 2007, sp. zn. Pl. ÚS4/05, ze dne 21. 10. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 46/06, i ve stěžovatелеm označeném nálezu ze dne 11. 12. 2007, sp. zn. Pl. ÚS 45/06 (vše dostupné na www.nalus.usoud.cz) již konstatuje posun právního prostředí a konstantní změnu v nahlížení na princip ústavní garance územní samosprávy s vyústěním o oprávněnosti obce k tvorbě práva ve formě obecně závazných vyhlášek přímo na základě ust. § 104 odst. 3 Ústavy.

V daném případě město Jičín vycházelo ze zákona o obcích, který v § 10 vymezuje, kdy obec může ukládat v samostatné působnosti povinnosti obecně závaznou vyhláškou. Podle cit. ustanovení lze obecně závaznou vyhláškou ukládat povinnosti:

a) k zabezpečení místních záležitostí veřejného pořádku; zejména může stanovit, které činnosti, jež by mohly narušit veřejný pořádek v obci nebo být v rozporu s dobrými mravy, ochranou bezpečnosti, zdraví a majetku, lze vykonávat pouze na místech a v čase obecně závaznou vyhláškou určených, nebo stanovit, že na některých veřejných prostranstvích v obci jsou takové činnosti zakázány,

b) pro pořádání, průběh a ukončení veřejnosti přístupných sportovních a kulturních podniků, včetně tanečních zábav a diskoték, stanovením závazných podmínek v rozsahu nezbytném k zajištění veřejného pořádku,

c) k zajištění udržování čistoty ulic a jiných veřejných prostranstvích, k ochraně životního prostředí, zeleně v zástavbě a ostatní veřejné zeleně 3) (dále jen "veřejná zeleně") a k užívání zařízení obce sloužících potřebám veřejnosti,

d) stanoví-li tak zvláštní zákon.

Není tedy sporu o tom, že město Jičín bylo oprávněno k přijetí obecně závazné vyhlášky. Na obecně závazné vyhlášky obcí je třeba klást požadavky obdobné požadavkům na zákony - zejména tedy musí být srozumitelné jejich adresátům. Pokud stěžovatel poukazuje na nález Ústavního soudu ze dne 11. 12. 2007, sp. zn. Pl. ÚS 45/06, v němž je uvedeno, že „zejména od menších obcí nelze očekávat, že své právní předpisy budou formulovat ve stejné kvalitě, jakou by měly mít formulace zákonných norem, neboť obce zpravidla nedisponují erudovanými legislativci“, opomíjí pokračování textu nálezu: „na druhou stranu však nelze ani v případě právních předpisů obcí připustit, aby jejich ustanovení byla formulována natolik neurčitě či nesrozumitelně, že by adresát těchto norem nebyl schopen předvídat jejich aplikaci a neměl možnost upravit podle toho své chování“. Bez ohledu na to, zda vůbec lze považovat město Jičín za „menší obec“, lze z toho vyvodit, že je možné u obecního právního předpisu tolerovat určitou legislativní neobratnost, nikoliv však nesrozumitelnost či výkladovou nejasnost. To platí zejména tam, kde je vyhláškou

ukládána určitá povinnost či naopak zákaz, jejichž nerespektování může být sankcionováno.

Nelze přisvědčit stěžovateli v názoru, že byla-li obecně závazná vyhláška řádně přijata za účelem dodržování veřejného pořádku a čistoty města, pak logicky všechny v ní uložené povinnosti směřují k zajištění tohoto účelu a pokud tato vyhláška nebyla zrušena, je třeba zákazy v ní stanovené respektovat a její porušení lze sankcionovat. Skutečnost, že obecně závazná vyhláška města Jičína č. 4/2007, o veřejném pořádku, byla dle své preambule vydána mj. podle § 10 písm. a), c) a d) zákona o obcích a dle svého čl. I. je jejím účelem mj. zabezpečení místních záležitostí veřejného pořádku a čistoty ve městě, neznamená a nemůže ani znamenat, že ať je v ní uveden jakýkoliv zákaz, je jeho smyslem automaticky zajištění veřejného pořádku. Musí se vždy jednat o povinnost či zákaz činnosti, jimiž lze vůbec veřejný pořádek či čistotu města skutečně ovlivnit. Ani podpůrný argument, že vyhláška obsahuje možnost výjimek a tím i možnost subjektivního přístupu, není rozhodující. Nelze odhlédnout od skutečnosti, že článek IV. odst. 1 vyhlášky výjimky sice umožňuje, ovšem nestanoví pro ně žádné podmínky. Takto upravené výjimky nejsou podporou pro akceptaci vyhlášky - naopak takováto úprava výjimek umožňuje libovůli při jejich udělování.

Nelze ani přijmout názor, že obec není nijak omezena při stanovení, co se těmito pojmy (veřejný pořádek, čistota) rozumí. Pokud jde o pojmy nedefinované právním předpisem, pak nelze pominout jejich obecné vnímání v daném místě a čase. Jistě obci přísluší posoudit, které jevy považuje v obci nebo v některých jejích částech za nepřijatelné; vždy však musí jít o jevy, které jsou způsobitelné se těchto chráněných zájmů dotknout. I pojem „čistota ulic a veřejných prostranství“ může být vnímán v různých obcích různě, stejně tak jako je různé vnímání jednotlivci. Tato rozdílnost je dána kulturní vyspělostí, výchovou, složením obyvatelstva, životními podmínkami, dobou. Jinak bylo kupř. v minulosti při neexistenci kanalizace vnímáno vylévání splašků na ulici, jinak je vnímáno v dnešní době. Stejně tak v téže době může být určité jednání v jedné obci považováno za nepřijatelné, v jiné však jde běžný standard nevzbuzující pohoršení a snahu po regulaci. Tedy i za předpokladu značné míry volnosti obcí při úvaze o naplnění pojmu „veřejný pořádek“ či „čistota veřejných prostranství“, musí být respektována souvislost omezovaného či příkazovaného jednání s možnou podstatou těchto pojmů.

Považuje-li stěžovatel nezrušenou a platnou obecně závaznou vyhlášku za nezpochybnitelnou, není tomu tak. Soud při posuzování zákonnosti správního rozhodnutí sice není oprávněn tuto vyhlášku zrušit, ovšem shledá-li její nezákonnost, protiústavnost či jinou těžkou vadu, neaplikuje ji. V daném případě ji shledal v rozhodné části nejednoznačnou a dovodil, že její výklad není dostatečnou oporou pro uložení sankce, neboť tento výklad vytváří nutnost zkoumat jednání žalobce i z jiných hledisek, než činil správní orgán. Konkrétně dovodil, že rozhodné ustanovení v sobě spojuje nejen zakázané jednání (vystavování zboží), ale i narušení zájmu na ochraně čistoty daného místa. V dané věci tedy krajský soud vyhlášku nevyloučil z aplikace, ale vyložil ji způsobem, který považoval za racionální.

Tento závěr a výklad rozhodného ustanovení vyhlášky je třeba posuzovat právě ve vztahu ke správnímu deliktu. Žalobce byl poškozen podle § 58 odst. zákona o obcích tedy za porušení povinnosti stanovené právním předpisem obce. Čl. II. Obecně závazné vyhlášky města Jičína č. 4/2007 má nadpis „Veřejný pořádek“. Jeho odst. 3. pak zní takto: *„V zájmu zajištění čistoty ulic a jiných veřejných prostranství je zakázáno skladování materiálu a vystavování zboží na veřejném prostranství v území vymezeném jako památková rezervace“*. Je vyloučeno, aby k naplnění skutkové podstaty správního deliktu stačilo porušení zákazu obsaženého ve vyhlášce, pokud tento zákaz není srozumitelný a jednoznačný.

Stěžovatel vytýká krajskému soudu, že ač to popřel, užil při výkladu rozhodného ustanovení obecně závazné vyhlášky prostého jazykového výkladu. Výkladové metody jsou různé a slouží k poznání skutečného, správného, smyslu předpisu. Jazykový výklad vychází z vlastního právního textu. V daném případě ovšem jazykový výklad sám o sobě skutečně nestačí, neboť pochybnosti o obsahu zákazu není schopen odstranit. Rozhodné ustanovení jím lze vyložit jak tak, že jde o prvek zakázaného jednání (neznečistit zakázanou činností veřejné prostranství), tak i, že jde o pouhou proklamaci uvozující zákaz. Krajský soud poukazuje na smysl předpisu, užil tedy i výkladu teleologického; ovšem jím argumentuje i stěžovatel a dovozuje z něho opačný závěr. Není pochyb o tom, jaký byl účel obecně závazné vyhlášky a rozhodné ustanovení mu odpovídá. Vytýká-li stěžovatel krajskému soudu, že opomněl záměr obce, není tomu tak; samotný záměr však není rozhodný, rozhodné je, jak se jej obci podařilo v obecně závazné vyhlášce vyjádřit. Tento způsob výkladu tedy rovněž neodstraňuje pochybnosti o rozsahu zákazu obsaženého v čl. II. odst. 3 vyhlášky. Řešení je třeba hledat v dalších výkladových metodách. Kombinací výkladu srovnávacího a logického k určitému závěru dospět lze. Jestliže obecně závazná vyhláška ve své preambuli a úvodních ustanoveních proklamuje účel zákona a v dalších člancích při jednotlivých zákazech tento účel neopakuje, s výjimkou ustanovení čl. II. odst. 3, nelze než uzavřít, že uvození zákazu zde má význam jiný, než je pouhá obecná proklamace cíle zákazu. V tom případě je třeba přisvědčit krajskému soudu v tom, že ustanovení čl. II. odst. 3 obecně závazné vyhlášky váže zákaz vystavování zboží na čistotu ulic a jiných veřejných prostranství. Tvrdí-li tedy stěžovatel, že správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí provedl rozsáhlý rozbor pojmů „veřejný pořádek“ a „čistota veřejných prostranství“, nelze mu přisvědčit. Vymezení pojmu „veřejný pořádek“ je ve zcela obecné rovině, vymezení pojmu „čistota veřejných prostranství“ není uvedeno vůbec, pouze je konstatováno, že cílem zákazu je zajištění *„čistoty těchto prostranství a zachování vzhledu (...)“*. Znovu je třeba připomenout, že jde o oblast správního trestání a už sama skutečnost, že je třeba rozsah a jednotlivé prvky zákazu takto složitě vykládat, nasvědčuje tomu, že formulace zákazu je nejednoznačná, obtížně srozumitelná a za takové situace nemůže být podkladem pro sankci, nehledě k tomu, že správní orgány se vlivem vystavování zboží na veřejném prostranství na jeho čistotu nezabývaly, jak správně konstatoval krajský soud.

Pokud tedy krajský soud označil rozhodnutí správních orgánů obou stupňů za skutkově nepodložená, je jeho závěr důvodný. Obecně závazná vyhláška města Jičína č. 4/2007, o veřejném pořádku v ust. čl. II. odst. 3 formuluje povinnost subjektů nejednoznačně, přičemž po výkladu za užití několika výkladových metod je třeba uzavřít, že spojuje zakázané jednání s vlivem na čistotu veřejného prostranství; tím se však správní orgány nezabývaly. Nejasnost ve výkladu povinnosti by mohla být dokonce důvodem

k vyloučení postihu vůbec; v daném případě ovšem žalobce uloženou povinnost chápal právě tak, jak k ní dospěl i soud a jde o výklad, který je pro něho příznivější.

Vytýká-li stěžovatel krajskému soudu, že se ohledně vystavování zboží na veřejném prostranství vyjádřil tak, že by vůbec nemohlo narušit čistotu v obci, lze krajskému soudu rovněž přisvědčit. V případě skladování materiálu na veřejném prostranství není vliv na čistotu vyloučen, v případě vystavování zboží běžně prodávaného v obchodech o tom lze skutečně pochybovat. Je to však otázkou konkrétních zjištění a konkrétního zdůvodnění.

Posouzení věci krajským soudem nebylo výrazem formalismu vymykajícího se z rozhodovací činnosti Nejvyššího správního soudu či Ústavního soudu. Oba tyto soudy ve své rozhodovací činnosti naopak dbají na jednoznačnost zákazů, jejichž nedodržení má za následek sankci, stejně tak jako kladou důraz na řádné zjištění a hodnocení skutkového stavu v sankčním řízení.

V daném případě tedy nebyly naplněny namítané kasační důvody a soud neshledal ani důvody, pro které by měl rozsudek zrušit pro pochybení, k nimž by měl přihlížet mimo uplatněné námitky podle § 109 odst. 3 s. ř. s. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto kasačním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.). Žalobci, který úspěšný byl, vznikly náklady spojené s podáním vyjádření ke kasační stížnosti. Tyto náklady tvoří částku 2100 Kč za jeden úkon právní služby a částku 300 Kč na úhradu hotových výdajů advokáta § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů („advokátní tarif“). Žalovanému proto bylo uloženo uhradit žalobci na náhradu nákladů kasačního řízení částku 2400 Kč v přiměřené lhůtě k rukám jeho zástupce.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. srpna 2009

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu